Ч. 163 Второк 22 липня (3 серпня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Політична сторона процесу Бойчева.

Не досить того, що процес Бойчева і его спільників у Филипополи вже через само становище убийників Анни Сімонівної в краю і через їх тїсну звязь з палатою пануючого князя, Фердинанда Кобурґского, набрав характеру політичного; не досить того, що нагадав політичне убийство, котрого жертвою став ся Стамбалов, чоловік, який би він впрочім і не був, але звістно, недогідний особистим і династичним намірам кн. Фердинанда — але президент болгарского кабінету, Стоілов, надав ему ще й зовсїм виразний, ба навіть визначний характер політичний, через свою розмову з кореспондентом берлиньскої ґазети Localanzeiger.

Як звістно кн. Фердинанд виїхав був на час процесу за границю і перебуває тепер з своїм першим міністром в Кобурзї. Там отже приймив Стоілов з припорученя князя згаданого кореспондента і в розмові з ним висказав свою думку не лиш о процесї, але й при сїй нагоді вилляв весь свій гнів на Австро-Угорщину, через котру убийство Бойчева і его спільників не лиш стало звістне але й довело до процесу, котрий кинув дуже погане сьвітло на відносини в верховодячих кругах болгарских не виймаючи навіть і сам двір князя. Власти болгарскі на висше жаданє хотїли убийство Бойчева затаїти, але консулят австрийский домагав ся енерґічно заведеня слїдства і укараня виновників. Се викликало отже гнїв в найвисших кругах болгарских і піддало тепер Стоілову слова, котрими він процесови о просте убийство надав визначний характер політичний.

В розмові з кореспондентом сказав Стоілов насамперед, що процес Бойчева був собі звичайним кримінальним процесом і лиш хибно перенесено его на поле політичне. Він признав, що Бойчев був сином простого опришка, котрий згинув в кримінали; але коли в Німеччинї тому дивують ся, як міг Бойчев стати ад'ютантом князя, то лиш длятого, що забувають, що Болгария єсть молодим краєм, де не знають ріжницї клясової. Бойчев був знаменитим учеником ґімназияльним, здав матуру з відзначенєм і образував ся в школї воєнній в Турині; був знаменитим офіцпром і длятого авансував на ад'ютанта. Не було причини карати молодого чоловіка за гріхи его батька. Щоби случай сей психольоґічно осудити, треба мати на увазї унаслїдоване по батькови. Двір князя зробив все, що міг, щоби позбути ся ад'ютанта, коли убийство стало звістне. Але жаданє австрийского консуляту було не оправдане, щоби переслуханє обжалованого відбувало ся в присутности консуля, бо очевидно ходило о то, щоби конче в сю справу втягнути і двір князя. Стоілов тогди казав сказати консулеви, що він (Стоілов) не уважає ще через то цїлу угорску шляхту за здеморалїзовану, що бар. Нопчу названо публично в парляментї зводником. Австрия не потребує преці бути так дразлива на то, що дїє ся в Болгариї. Преці і деинде дїють ся злочини так само як в Болгариї, а нїхто не бере їх в звязи з властями правительственними. Повелич не має нїякого дїла з болгарскою адміністрациєю. Европейска комісия іменувала его свого часу інструктором для болгарскої жандармериї, він був здібним офіцпром при карабінерах і яко такий дістав посаду директора поліциї у Филипополи; що він походить з Австриї — о тім довідав ся Стоілов аж в Кобурзї. В Бельґії преці лише що недавно висший урядник поліцийний троїв людий; в Галичинї дїяли ся скажені історії — а чи впало кому на гадку робити за то отвічальним двір або правительство? Злочин не знає народности.

Коли Бойчев, щоби боронити себе, чіпає ся князя і княгинї, то дасть ся се пояснити якоюсь хлопскою хитростию. Бойчев гадав, що коли покриє ся князем, то его не засудять. Але вже судия слїдчий сказав ему, що він тим не вдїє нїчого і тогди взяв ся він перечити всему. Коли Бойчев покликав ся на приказ князя, то дасть ся тим пояснити, що князь може й видав приказ, щоби Анну Сімонівну усунути, бо она заєдно виробляла крики перед палатою князя у Филипополи. Бойчев то відтак по своему вияснив. Новеличеви. Називати палатового слугу Аврадалї'го найстрашнїйшим чоловіком в Болгариї єсть сьмішно, бо нїхто того чоловіка не бере на серіо. Аврадалї був первістно купцем а за Алека-пашї у Всхідній Румелїї став ніби то майстром церемоній. Позаяк він знає ся добре на двірскім житю, то ще кн. Александер приймив его на двірского інтенданта і уживав его до всїляких комісий. Стоілов вступивши до кабінету, застав его префектом, але пізнав, що він до того не здібний, бо ледви уміє писати. Задля того, що той Аврадалї чоловік темний

---

10)

Пан Капустянна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

Кельнер приносить горівку і каже собі, як тут звичай, зараз платити. Капустянна Головка коштує єї і кривить ся страшенно, бо ему здає ся, як би пілкнув негашене вапно.

Его товариш звертає его увагу на молодого, що найбільше шїснайцятьлїтного хлопака, сухірлявого і високого росту, по котрого майже краснім лици видко щирість; із синих, лагідних очий не виглядає ще зухвалість пороку; видко лиш, що его сили і рухливости, відповідної его вікови, взяла ся якась утома. Він має на собі досить чисту сину блюзу, сірі суконні штани, добрі черевики і майже нову шапку. Коли отворив двері від пенни, ніби якось не мав відваги зайти, глянув оком доокола і вже хотїв назад вертати ся. Бідачиско! Чому не послухав внутрішного голосу, котрий в нїм відозвав ся і казав ему уникати се багно пороків! та вже більше й ногою не ступити до сеї злодійскої нори, де вже познакомив ся з людьми, що поведуть его на згубу. Від одної похибки в молодости зависить нераз цїла будучність; але в нїм вже, видко, нема на стілько сили, щоби оперти ся злим нахилам. Все ще стоїть в дверох, аж ось підбігає до него двох инших гостий.

Один, малий присадкуватий чоловік лїт за трийцять з чорним поганим лицем, має на голові ніби якусь шапку, котра стратила всяку форму; за то звисає з неї величезний кутас, котрий ніби змітає порох з чола; розфалатана сїро-жовта кітля, стріпаті, полотняні штани, що сягають ему лиш по литки, доповняють его одяг. Усьміх того чоловіка, при котрім показує два величезні зуби, як кли у дика, єсть страшний діявольский.

Другий, довгий і худий, як кістяк, єсть жовтий з лиця і дивить ся понуро, хитро як зьвір, що чатує на свою добичу. То що має на собі було колись якимсь плащем; нинї лиш ще лахи з него держать ся нитками купи; на голові має ніби якийсь капелюх, але вже без крис; кусник полотна як би з якогось сїнника, скручений як мотуз, служить ему замість краватки. Обі руки держить в кишенях, котрі, видко, набиті всїлякими річами.

— Ей Богу! — шепче Капустянна Головка до свого товариша — менї здавало ся нинї одїнє пана Ернеста дуже недбале, але мушу признати, що він супротив сих людий правдивий стрійко.

— Але послухайте лиш, що то ті оба будуть говорити тому нещасливому хлопцеви, котрий тепер увійшов.

— Я би таки найрадше хотїв піти звідси. — В сїй норі преці не знайду моєї жінки — а я лиш длятого приїхав до Парижа, щоби шукати жінки. Я Вам ще того не розповідав, але зараз Вам...

— Не тут, мій пане, не тут. — Я Вас тут лиш длятого завів, щоби Ви послухали та подивили ся, а не щоби ми тут забавляли ся розмовою. Цитьте! — Слухайте і не обзивайте ся.

— Добрий з тебе товариш — сказав менший з тих обох мужчин, поклепавши молодця по плечи — ти хотїв вже іти, сам волочити ся, замість побалакати тут зі старими товаришами, що хотять зробити з тебе удачного хлопака.

— То Ви, Ґрасуйоте! — відповів молодець. — І довгий Лефлянк. — Я нинї напрацював ся і хотїв би трохи розірвати ся.

— Добре кажеш. Отже пий з нами! — Коли ти напрацював ся, то й маєш право заграти собі для розривки. Чоловік не на то, щоби лиш робив як мурин. Чорт би то взяв! — А ми ще кажемо, що ми білї і ненавидимо невільництво.

Титул білого яким той чоловічок величає ся, по правдї ему не належав ся, бо его тїло було брунатнїйше, як у якого мулята.

У мене є хобнї — говорив він дальше — та й у тебе їх трохи буде, отже забавмо ся. Лефлянк, ходи з малим онтам до стола, я вам що заплячу.

Одинокий ще вільний стіл був саме коло того стола, при котрім сидїли Капустянна Головка і Яков. Молодий хлопак дав ся намовити і сїв собі коло него; незадовго присїли ся до них другі з такого самого рода як і ті оба звідники, витають ся з хлопцем і моргають на себе многозначно. Наливають ему горівки і намавляють до гри. Він виймає з кишенї дві пятифранківки, а той товариш, котрий такий гордий з того, що він не мурин, відзиває ся: „А більше колїсець не маєш?“ — Не можна й подумати,

і приличний і дасть ся добре ужити, приділено єго до канцеляриї князя; але нїхто в Болгариї не приписує єму нїякого впливу.

Наконець зібраз Стоїлов свій суд о процесї ще раз в слїдуючі слова: *Лиш та обставина, що полїтика не має тепер причини нападати на князя, сплела процес Бойчева разом з двором князя. Що то змаганє виходить головно з австрийскої сторони, поясняє ся напруженими відносинами межи Болгариєю а Австриєю, котра зі своєю ворожою Болгариї полїтикою стоїть досить ізольована.*

Що на ті слова Стоїлова відповідає австрийска і нїмецка праса, о тім другим разом; тут наведемо поки що лиш короткі але досадні слова Pester Lloyd-a: П. Стоїлов — каже згадана ґазета — відзиває ся так безвстидно о Австро-Угорщинї, як би був переконаний, що Болгария під славним пованем Кобурґа не має вже нїчого до страченя. Може він в тім і має рацию. Журналїстична полеміка була би серед таких обставин непотрібна; грубому кльоцови захочує ся очевидно грубого клина, а то єго бажанє може прецї сповнити ся.

Новинки.

Львів дня 2-го серпня 1897.

— **Зміни на зелїзници.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Дня 1-го серпня с. р. отворено на шляху Львів-Чернівцї поміж стациями Станїславів Єзупіль новий перестанок „Ямниця“ для руху особового і пакункового. — Того самого дня отворено також при висше наведенім шляху лежачий, до тепер лиш для руху особово-пакункового уряджений перестанок „Видинів“ для руху загального.

— **В селї Іспасї,** коломийского повіта, здоймлено дня 11-го липна с. р. — як нам звідтам пишуть — „Народний Дім“. Будинок сей будують на тім місци, де давнїйше стояв двір. Місце то єсть обсаджене бозом, а з західної сторони пливе іспаска млинівка. Коло самого ґанку росте стара величезна липа, що через многі а многі лїта дивила ся на долю і недолю громади, а тепер дочекала ся красших часів. Дім сей єсть досить обширний і в нїм буде поміщена читальня, крамниця і канцелярия громадска, а одна саля буде призначена для забав в недїлї і сьвята. Коло будинку єсть велика площа, котру громада хоче засадити деревами овочевими, а вздовж млинівки побудувати кругольню. Всїм тим занимає ся щиро старенький вже начальник громади п. Никола Куриликівский і Впр. о. крилошанин Волод. Балицкий, котрий на будову сего дому жертвував 100 зр.; Вп. Василь Кобриньский, учитель, жертвував 30 зр., а п. Михайло Миронюк, писар громадский 10 зр. Честні господарі Лесь Мольник, Никола Пігуляк і Михайло Лаврук дарували під сей будинок красні підвалини. Тим всїм щирим жертводавцям складає вся громада щире руске „Спаси Біг!“

— **Гуцульский драмат.** Анниця Ролек, 50-лїтна засібна ґаздиня, жила з своїм чоловіком Николаєм в Ростоках через 30 лїт як найспокійнїйше і чесно. По 30 лїтах трафив ся бабі „кібіц“ в особі 37-лїтного Гуцула Тимофтея Матейчука з Білоберезки. Аби могли без перешкоди любувати ся собою, удушили 21-го с. м. Николая Ролека, а трупа повісили в коморі. Обоїх відставлено до Коломиї.

— **Біда товстим людям.** В Мадритї мешкав якийсь Льопец, а визначав ся незвичайним обємом тїла, бо вага єго доходила півтретя сотнара. Подорожуючи в справах торговельних зелїзницею, побоював ся, щоби не велено єму купувати двох білетів, то-ж і забажав похуднїти. Звернув ся в тій цїли до специялїста лїкаря А., а сей приписавши єму довші проходи пішки, допровадив до сего, що Льопец втратив на разї пів сотнара. Однак на жаль ті проходи, до котрих Льопец не навик, викликали у него пухнене ніг. Знаменитий лїкар Б. поручив обкладати ноги мокрою глиною, що вправдї улїчило ноги, але викликало острий катар гортанки. На щастє вилїчив єго з тої недуги др. В., уживши електричности, котра однак потягнула за собою загальний розстрій нервовий, получений з галюцинациями і безсонницею. Специялїст Г. вилїчив єго бромом, але набавив єго недуги жолудка. По рецептах дра Д. і та недуга щасливо минула. Однак послїдне лїченє викликало знов значний приріст тїла і тепер Льопец важить знов як з початку півтретя сотнара.

— **Власними силами** доробив ся Болгарин Ґеорґієв мілїонового маєтку. Кільканайцять лїт тому назад прийшов був Ґеорґієв босий і простоволосий до Букарешту і став там на службу за сторожа, а тепер, коли там сими днями помер, поховали єго з такою парадою як якого князя і він лишив 30 мілїонів маєтку. Ґеорґієв був чоловіком дуже метким і ощадним та — як то кажуть — отверта голова; сьміло брав ся до всїлякого підприємства і заробив найбільше підчас війни Болгар з Турками. Ще за житя давав Ґеорґієв дуже богато гроший на всїлякі народні цїли, між иншими дав 800.000 левів на университет в Софії. Головним спадкоємцем свого мілїонового майна зробив Ґеорґієв болгарского мінїстра фінансів Ґешова, але значно більшу часть записав на наукові і добродїйні цїли.

— **Жінка з сїмома кулями в тїлї.** Ледви чи і який вояк підчас трийцятьлїтної війни міг тим повеличати ся, щоби мав аж сїм куль в своїм тїлї, як прачка Варвара Доврип в Мішкольцу на Угорщинї. Єсть то ще досить молода жінка, але перебула вже не одну велику війну, розуміє ся — домашну. Підчас одної такої війни торік на саме Різдво зі своїм любчиком, керничником Шварцом була тяжко поранена. Шварц стрілив тогди до неї пять разів з револьвера і вгнав в її тїло аж пять куль. Кулї не можна було видобути і бідна Варвара перележала цїлих пять місяцїв — як би за кожду кулю місяць, та вийшла зі шпиталю здорова, але з кулями в тїлї. Недавно тому мала Варвара нову війну зі столярем Славковским, а той додав їй до давних куль ще дві сьвіжі, котрі так само застрягли в нїй. Від сеї пори ходила Варвара вже з сїмома кулями і була зовсїм здорова, прала, робила, ну й лагодила ся до третої війни зі своїм братом. Сим разом вже не знати який буде конець, бо брат не воював кулями лиш ножем і з'оперував сестрі дуже страшно голову, так, що бідна жінка з сїмома кулями в тїлї лежить тепер тяжко недужа в шпитали.

бо ти прецї випорожнив свою щадницю, де складав свої ощадности.

— О нї! Противно, нас вчера обікрали і все забрали, підчас коли я волочив ся, а моя мати пішла занести роботу. Все нам закрали, одїж, біле, тоті гроші, що моя мама була собі зложила — словом все і не маємо вже нїчого. — Щоби було за що купити хлїба, моя мама постановила продати перстїнь зі старосьвітским каменем, котрий носила на пальци; от і я лише що проміняв єго на сї два колїсця. Моя мама чекає на них, щоби піти до міста на купно — коли возьму ся до гри і програю — то з чого будемо відтак жити?

— Не бій ся Фіфі! — Ми маємо хобні, а коли тебе лупає голова, то ми тобі дамо. Знаєш прецї стару пісню о дружбі; друг другови взаїмно помагає.

Хлопчище дає ся намовити; сїдає грати і програє обі пятифранківки, котрі мав занести своїй матери. Відтак той мерзенник Ґраулю ставить свою сїро-жовту кітлю против блюзи хлопця, і розуміє ся виграє блюзу, так само довгий Лефлянк виграє новісеньку шапку за свій дрантивий капелюх без крис. На щастє для молодого хлопця входять нові гостї і підходять до стола як-раз в хвили, коли він хоче ставити свої добрі сїрі штани проти поставлених на карту полотняних штанів. — Один з тих нових гостий клепле Лефлянка по плечи і каже: То ви вчера добре зорудували — ти прецї порав ся з Ґрасуйотом при улици Шарантон; я видїв при сьвітлї лямпи як ти втїкав — але й була вже найвисша пора, бо були би тебе взяли на гоцки.

Замість відповіди подивили ся оба мужчини, до котрих то було сказано, один на другого і усьміхнули ся, відтак розсьміяли ся в голос і наляли хлопцеви знову горівки. Той, ще не зовсїм пяний слухає здивований, дивить ся на бесїдуючих і відзиває ся: Що таке при улици Шарантон — вчера — що они там робили?

— А що-ж мали робити — випрятували.

— У кого?

— У кого? — А ти-ж не знаєш? У твоєї мами — они оба забрали Вам весь не потрібний тягар. — Я виджу, що ти тут з ними пеш, то й гадав, що і ти був при тій роботї.

Хлопець аж як би задеревів; став блїдий як труп; блудними очима подивив ся на обох ґрачів. Тоті аж виють з радости, наливають знову своїй жертві і хотять цокати ся з ним чарками.

— Ну, велике дїло — то ми там були. — От не робив би-сь комедиї — нїчо' вже на то не порадиш. Не будь дитиною і пий. Плюємо на полїцийних шпіцлїв. Ми шайка, та й ти мусиш до нас пристати, не вернеш вже до нужденної хати, научиш ся у нас, як то мило жити на свободї. — Нехай жиє свобода! — Ми розкошуємо в нїй та й ти так само будеш.

Через кілька хвиль він не знає, що єму дїяти; але они обступають і дразнять єго, викрикують, сьміють ся, верещать, сьпівають, роблять простацкі жарти, а конець того всего такий, що нещасливий хлопчиско цокає ся чаркою з обома злодюгами, що обікрали єго матїр.

— Ходїм, ходїм звідси, але борзо — шепче Капустянна Головка, котрому вже стає гидко. — Я тут вже довше не буду, ходїть. — Та-ж то переходить всяке понятє. — Закличмо полїцию і кажїм тих драбів арештувати.

— Шкода заходу, а впрочім то нас і нїчого не обходить — каже Яков; — полїция мусить прихопити їх на горячім учинку. Впрочім можете бути спокійні, полїция має бачне око на тих нужденників, що волочать ся по таких норах. — Скоро лиш якесь підозріне впаде на тих злодюгів, то їх зараз половлять і они не уйдуть заслуженої кари.

— То вже добре — тим лїпше. — Але тепер вже ходїть. Боже мій, як би Елеонора знала, що я був тут, то би менї вже й добрий день не сказала.

Капустянна Головка відотхнув знову аж на улици на сто кроків від нори, до котрої завів єго новий єго приятель.

---

10. Образ родинний.

Яков мусить бічи, щоби здогонити Капустянну Головку, котрого вже годї спинити. — Наконець наклонив єго молодий робітник до того, щоби він так не гнав, кажучи до него: Не біжїть же так дуже, прецї нїхто не гонить за нами.

— А Ви певні того? — Коли я був встав з місця, здавало ся менї, як один з тих драбів грозив менї кулаком.

— Ви помиляєте ся; цїлій тій шайцї було байдуже про нас.

— Про мене — лиш ходїм як найдальше звідси.

— Отже переконайте ся. — Ми тепер на передмістю Сен-Антоан і Ви би дуже помиляли ся, як би думали, що тут жиє лиш сама зволоч. — Противно, тут жиє множество чесних і пильних робітників, котрі готові стати своїм ближнїм в пригодї і помогти їм в нещастю.

— То мене успокоює. — За то, що Ви менї так сказали, я Вам дуже вдячний, бо то, що я видїв і чув, так менї згидило Париж, що я був би зараз завтра від'їхав, не питаючи того, чи відшукаю мою жінку чи нї.

— Не вже-ж би Ви хотїли осудити велике місто по внутрі одного дому? То було би таке саме, як коли би хтось спотикнув ся на бруковий камінь і сказав, що всї улицї знаходять ся в злім станї.

— Чуєте, молодий чоловіче, я знав в Троає учених, котрі, поправдї сказавши, не говорили так розумно як Ви.

— Щоби мати здоровий людский розум, не треба аж ученим бути.

— Може навіть противно. — Але мимо того всего хотїв би я знати, де можу за свої чотири су переночувати.

— А де-ж инде як не у мене, паноньку, коли схочете бути моїм гостем.

— У Вас, мій друже! — Але вибачте, я все забуваю, що Ви не хочете, щоби Вас звати другом. У Вас! — То Ви будете так ласкаві переночуєте мене?

ТЕЛЕҐРАМИ.

Тішин 2 серпня. Вчера відбуло ся тут польске віче, на котрім явили ся посли Сьвіжий, Цінґр, Данєляк, Левіцкий, Шаер, Козакевич, Колішер, Соколовский, Рихлік, Вінковский, Бойко, Шпондер, Забуда і Кубік. На вічу було около 10.000 участників.

Атини 2 серпня. Праса грецка добачує в наміренім заведеню контролї европейской що-до грецких фінансів нарушенє независимости Греції і доказує, що то могло би довести до немилих запутанин.

Константинополь 2 серпня. Сподївають ся, що підписанє договору мирового наступить вже завтра на конференциї в Тонгане.

Переписка зі всїми і для всїх.

Незнакомий у Львові: Ваш льос (282.935) в послїдного (XXXI) тягненя льотериї державної не виграв нїчого; він припав межи числа льосів від 277.759 до 277.773, котрі виграли по 10 зр. — **Іван Др—вич від Станїславова:** Про варстат ковальский не можемо Вам тепер нїчого донести, бо мусимо насамперед самі розвідати. На жаль єсть то для нас в найблизшій порі річ просто неможлива, отже мусите трохи зачекати. — **Михайло Н.:** 1) Можна би рівночасно записати ся на виклади в Академії торговельній і на факультетї правничім, але хісна з того не буде, бо як в приповідцї: „Двом панам годї служити", а „хто за двома заяцями гонить, не зловить нїодного". Поминувши вже то, що треба би з одного заведеня до другого бігати може що година — а они у Відни досить далеко від себе — поминувші, що важні для Вас предмети в обох заведенях могли би припасти на одну і ту саму годину, а Ви би мусїли один з них опускати, що було би не лиш зі шкодою для Вас, але й против постанов обовязуючих в тих заведенях наукових — Ви би самі себе так обтяжили наукою, що мимо найлїпшої волї і найбільшої пильности не дали би всему ради і остаточно змарнували би час, гроші і сили. Вам треба рішити ся або сюди або туди. — 2) Ріжниця межи звичайною школою торговельною а Академією торговельною єсть взагалї така, яка єсть межи середним а висшим заведенєм науковим. Академія торговельна подає висше фахове образованє. Єсть то відрадний прояв, що студенти Русини зачинають що раз частїйше вступати до Академії торговельної. Але на жаль роблять опісля дуже часто сумний досьвід на собі. Бодай ті всї, яких ми знали, не вийшли добре на Академії торговельнії. А чому? Студент Русин не знає широких струй житя, а виносить вже з дому то переконанє, що по скінченю сих чи тих наук належить ся єму, що так скажемо, „парафія" — посада. Сьвіт торговельний більше як який инший не знає того „належить ся"; він вимагає того, щоби кождий сам собі робив „парафію". Отже хто вступає до Академії торговельної лиш длятого, щоби там відбути приписану теоретичну науку, і гадає, що відтак мусить вже дістати якусь посаду, може дуже гірко завести ся і осїсти, як то кажуть „на леду". Сама Академія не введе ще нїкого в житє торговельне; кождий мусить сам в него входити. Длятого, коли Ви маєте охоту вступити до Академії торговельної, старайте ся радше на вольонтера при якій більшій торговли а рівночасно і запишіть ся до Академії. Практика покаже Вам дороги, а теория научить Вас способів як тими дорогами поступати. — **Ю. Г. в Г—ій:** На жаль не можемо Вам подати жаданої інформациї. Ми писали до знакомої нам особи в Б. але доси немаємо відповіди. Треба було скорше розвідувати ся а не підчас вакаций, коли люди по найбільшій части розїжджають ся. Може самі маєте якого знакомого в Б., то напишіть до него, нехай розвідає і донесе Вам. Що-до практики, то не тїште ся з того, що Вам „удало ся"; то може опісля важко відбити ся на Вас, хто знає, може й зараз при іспитї. Практика єсть великої ваги і не треба було єї занедбати.

— Чому-ж би нї? — Ви вже менї розповіли, хто Ви, та й легко можна видїти, що Ви правду кажете. Буде менї приятно помогти чесному чоловікови в хвилевім клопотї, щоби не мусїв ночувати на улици. Так вигідно і по паньски як в готели де „Лювр", розуміє ся, у мене не буде, але знайде ся все чого конче потреба, а відтак і щире приняте та будете могли спокійно спати.

— Спокійно спати! — Аж мило погадати; я й більше нїчого не жадаю, а до того менї чей не потреба золотом вишиваних подушок.

— Ось ми вже й дома.

Яков станув перед великим, хорошим домом і запукав. Брама отворила ся. Воротар, що єсть заразом і кравцем, сидить на столї підогнувши ноги під себе і витає молодого ремісника: Як раз зловив я Вас за ковнїр, пане Яков; я взяв ся до Вашого верхника. — Вичищений, з новим ковнїрем і новими ґузиками, позашиваний буде так виглядати як новий; кождий погадає собі, що Ви єго лише що купили на складї „Під пророком" або у „Франца I." — Будете красно виглядати як в новісенькім моднім, та похвалите роботу.

— Спасибі', батьку Ліпіноте. — На отсего пана вже не чекайте; він не буде вертати, бо заночує у мене.

— Дуже добре, що Ви то менї сказали. — Певно якийсь вояк, — та й подібний до Вас — особливо з боку.

— Нї, ми не свояки; впрочім і не потреба аж свояком бути, щоби когось приймити на ніч.

— Та Ви собі паном в своїй хатї — пане Яков. — Але ось ще одно; я хотїв до Вашого верхника попришивати металеві ґузики, бо то красше. Добре?

— Добре, пришийте! — Добраніч.

Яков іде через подвіре, а відтак темними сходами на гору та відзиває ся Капустяної Головки: Ідїть, паноньку за мною, а держіть ся поруча. Я мешкаю досить високо на пятім поверсї, бо ми робітники не банкіри.

— Піду всюди за Вами, куди мене поведете.

— Коли вийдемо на гору, то там буде сьвітити ся, бо на нас, чи радше на мене чекають.

— На Вас чекають: — Ахиба-ж Ви не самі мешкаєте?

— Богу дякувати не сам; маю ще при собі маму і маленьку чотиролїтну сестрінку, котру так люблю, як би я був єї батьком.

— Дійстно, мушу Вам погратулювати. — То Ви живете з родиною.

— Та й єсть чого ґратулювати, бо ми всї троє дуже любимо ся і я дуже щасливий. — Серце бє ся в менї в радости, коли вертаю домів, бо знаю, що мене повитають сердечно моя мати і маленька Леся.

Наконець вийшли на пятий поверх; Яков не потребує пукати, бо єго пізнали вже по ходї. — В отвираючих ся дверах показує ся малого росту, груба, досить жвава жінка лїт з пятьдесять і кілька, в скромненькім одїню.

— То ти, Якове? — відзиває ся она до него.

— Я, мамо.

Маленька, чотиролїтна дївчинка біжить єму на стрічу і витягає рученята до него.

— Вуечку мої солоденькі!

— А ти ще не спиш, Лесю? — питає молодий артист-столяр, та бере дївчину на руки і цїлує. — То вже пізна пора для тебе.

— Не хотїла лягати спати, доки аж ти не прийдеш. — Господи, та бо тут ще якийсь пан.

— Будьте спокійні мамо; той пан прийшов зі мною. — Отсе моя мати, котру я люблю з цїлого серця, а котра мене так само любить, а се моя маленька сестрінка, котрій ми заступаємо родителїв, бо батько і мати вже давно єї відумерли. — Витаю Вас сердечно в скромній хатї робітника, котрий не хоче в довги лїзти. — А тепер розгостїть ся; нехай Вам здає ся, що Ви у себе дома.

(Дальше буде).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Кахникевич

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.